

Sense preguntes no hi ha respostes

Dg, 13/11/2011 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Finals dels anys 90. Un grup d'esplai d'una parròquia de Barcelona passa uns dies de colònies a Quatre Vents, casa que pertany al monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes, a prop de Balaguer. Un dels monitors del grup, de vint anys i escaig d'edat, parla amb una parella, també jove, responsable dels serveis culinaris. El cuiner, veient com tracta els infants i s'hi relaciona, li diu: «**No has pensat mai a fer-te germà marista?**» El monitor se sorprèn perquè aquesta possibilitat no li ha passat mai pel cap. Esbossa un tímid «no». Anys més tard, recorda que **la pregunta li va quedar a dins**. La llavor va caure en terra bona.

El dia del Pilar, a dos quarts de sis de la tarda, la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada ofereix un ple festiu. El germà **Eduard Olivé Onderka** professa a perpetuïtat la seva consagració religiosa a través dels vots de castedat, pobresa i obediència segons les Constitucions dels Germans Maristes. Per arribar a aquest moment, el seu itinerari personal ha estat llarg i fecund. Fill de català i alemanya, la seva mare va ser professora del col·legi alemany, on ell mateix estudia per aprendre a fons la seva llengua materna. Molt dotat intel·lectualment obté la llicenciatura universitària en Pedagogia i estudia Teologia. Després de la pregunta que li van fer a Quatre Vents, inicia un temps de reflexió i un procés de discerniment. Participa amb gent de la seva parròquia a la Pasqua de les Avellanes. Abans d'entrar al noviciat marista, afronta una operació quirúrgica de sobrepès, que el converteix en un home nou. El seu tremp interior es nodreix d'una espiritualitat profunda, arrelada en la fe cristiana, i una passió per l'educació d'infants i joves. Maneja com ningú les xarxes socials i té una relació excel·lent amb els seus alumnes. La seva tutoria es prolonga a través d'internet i el seu lliurament es converteix en estímulo de maduració i esforç. En una litúrgia, participada i serena, es consagra a Déu a perpetuïtat. El seu pare, la seva àvia i el seu germà, així com altres familiars, hi són presents.

La seva mare el contempla des del cel. Molts germans maristes, famílies, joves, professors... l'acompanyen a Igualada, perquè és el lloc de la seva comunitat actual. La parella responsable de la pregunta, feliçment casada i cristianament compromesa, assisteix amb els seus fills a la cerimònia. S'han elaborat moltes hipòtesis per explicar el descens de vocacions a la vida religiosa, fet extensible a la vida sacerdotal i laïcal. Totes ofereixen elements de reflexió. No obstant, el fenomen resulta complex. El terme vocació prové del llatí i significa crida. Als evangelis, observem que Jesús crida diferents persones. No sempre obté una resposta afirmativa, però **sense preguntes no hi ha respostes**. Avui **Déu continua cridant, però necessita gent que faci arribar les preguntes als seus destinataris**. Sense imposar, com una llavor, que al seu temps pot donar fruit; però sense callar, per fals respecte humà. El germà Eduard Olivé, al final de l'eucaristia, dirigeix unes paraules breus a l'assemblea. Recorda la pregunta inicial que li van formular i destaca que l'hi va quedar a dins i que no la va poder oblidar.

En pedagogia s'afirma que **de poc o de res serveix aprendre respostes a preguntes que no ens hem formulat mai. En la vida de fe, sense la pregunta, sense la crida, només queda espai per als somnis personals i es perd de vista la voluntat amorosa de Déu**.